

здобутків світової цивілізації, негативно відіб'ється на вирішення соціальних питань.

Звичайно, все це передбачає приведення у відповідність до європейських стандартів основних чинників, які характеризують державницький процес. Водночас Україна сама має вагомі здобутки в культурній сфері, досвід розвитку демократичних інститутів ще з часів Русі й козацтва. Отже, її входження в єдину Європу сприятиме зміцненню християнської цивілізації, чого не можна сказати щодо Туреччини. Розмови про те, що "в Європі нас не чекають" означають, що нас саме таких не чекають. Тому орієнтація на Захід повинна поєднуватися з прагненням бути гідними європейського вибору, а не сподіватись на допомогу Європи.

Морозова Ж. О
(Київ, КНУКіМ)

ЗБЕРЕЖЕННЯ УКРАЇНСЬКИХ ТРАДИЦІЙ В РОЗВИТКУ СУЧАСНОГО ТЕАТРАЛЬНОГО МИСТЕЦТВА

Український театр, як масове видовищне мистецтво, завжди відображає життєву дійсність, яка існує в суспільстві, його тенденції, які мають місце в суспільних відношеннях: політиці, економіці, побутових та особистих стосунках.

Роль театрив дуже важлива та актуальна. Театралізовані вистави, а це як правило, прогресивні п'єси, підіймають питання не тільки сьогодення, але минулого та майбутнього історії людства, України. На сцені відбуваються вистави не тільки вищого рівня, але й середнього, орієнтованого на середнього глядача, а також твори мистецтва які відображають проблеми існуючі в суспільстві, які необхідно вирішувати і на державному рівні.

Збереженість театральної культури є уособленням споконвічних прагнень гармонійного розвитку людства, досягнення його досконалості та краси. Успадкування українським суспільством його культурних надбань, традицій повинне не руйнуватися під впливом європейських культур, а зберігатися впродовж століть.

Саме тому, поєднуючи в мистецтві сучасне і минуле, український театр завжди зберігає українські звичаї, обряди свого народу, а вплив зарубіжної культури не проникає так глибоко в душі українського глядача, хоча має деякий попит на теле – і радіо програмах, як своє рідне – українське.

Культурні цінності знаходять свій вияв у найрізноманітніших аспектах людської діяльності, вони не існують поза людиною, а виступають як критерій її сутності. Сприйняття культурних цінностей обумовлюється індивідуальністю людини, її характером, психічним станом, темпераментом, освіченістю, менталітетом.

Культура, як певна система цінностей, формує у людини цілком визначені ціннісні потреби і орієнтації, що обумовлюють її загальний культурний рівень. З іншого боку, в процесі соціальної діяльності, визначає духовний світ людини, світогляд, здібності, проявляється в реалізації і розвитку її духовного, інтелектуального потенціалу.

Національне традиційне театральне мистецтво треба розвивати та зберігати, щоб традиції європейських країн не мали відчутного впливу на театр та українську культуру.

Створюючи та виконуючи твори мистецтва, українське суспільство робить вагомий внесок в театральну скарбницю розвитку своєї культури, збагачує культурний шар України.

Література:

1. Бичко А.К. Теорія та історія світової і вітчизняної культури. Курс лекцій.-К.: Либідь, 1993.-392 с.
2. Зайцев В.П. Режисура естради та масових видовищ.-К.: Дакор, 2003.-304 с.
3. Фиалко В.А. Режиссура и сценография.-К, 1990.-175 с.
4. Шароев И.Г. Режиссура эстрады и массовых представлений. Учебник для студентов высших театральных учебных заведений.-М.: Просвещение, 1990.-463 с.

*Мельник В.В.
(Запоріжжя, ЗДІА)*

ОСНОВНІ ТИПИ ЗАХІДНОЄВРОПЕЙСЬКОЇ КУЛЬТУРИ

Європейську культуру часто називають фаустівською, поняття, яке ввів в обіг О. Шпенглер в доробку “Занепад Європи”, в якому він перерахував вісім основних світових культур, одну із яких назвав “фаустівською”. В його уявленні Фауст – це бунтівник; людина, одержима пізнанням; людина, заради науки готова вступити в союз з демонічними силами зла. Фаустівська душа, на думку О. Шпенглера, втілилася в західноєвропейській культурі; у фаустівській культурі імпресіонізм є знецінення тілесності на користь простору. В часи бароко, на думку О. Шпенглера, фаустівська пристрасть до нескінченного створила людську історію тільки епізодом у світовій історії, так як кожна висока культура трагічна. Сама цивілізація стає машиною, відбувається механізація цього світу, все органічне належить тотальній організації, штучний світ пронизує і отрує світ природний; відчувається втомленість, люди шукають свободи від рабства машин, бездушної діяльності. Тема кризи європейської культури стає традиційною для ХХ ст. Ф. Ніцше ставить питання про декаданс Заходу, його тяжіння до “переоцінки цінностей” пов’язано з падінням святинь. Другий злет “кризової” теми слід віднести до перших десятиріч ХХ ст., коли філософам прийшлося осмислювати досвід світової війни, владу